

Třídíte odpad? My ve sboru ANO!

U nás doma i v Horoušánkách již dlouho třídíme odpad a máme z toho velmi dobrý pocit. Něco málo děláme proti devastaci přírody, kterou jsme dostali jako vzácný DAR. Je to málo, ale je to nenáročné a může to dělat každý bez rozdílu věku. Doma máme jednu papírovou tašku na papír, jednu velkou igelitku na plasty a menší na sklo a kartony, ale ve SBORU máme nové a krásné kontejnery – modrý na papír, žlutý na plasty a zelený na sklo. Děkujeme, že je budete využívat.

Vaše trošku-ekoložka **Magda**

Papír
Typ 6800-1
Cena:
375,- Kč

MODRÁ

Nádoby s odklápěcím víkem

Sklo
Typ 6800-2
Cena:
375,- Kč

ZELENÁ

- ideální pomocník při třídění odpadu doma, v kancelářích, úřadech, školách nebo nemocnicích

- barevné provedení umožňuje snadnou orientaci
nádoby jsou jednoduše stohovatelné

Plasty
Typ 6800-4
Cena:
375,- Kč

ŽLUTÁ

objem nádoby 45 litrů
- nádoby jsou opatřeny odklápěcím víkem

hladký povrch nádob umožňuje snadné čištění

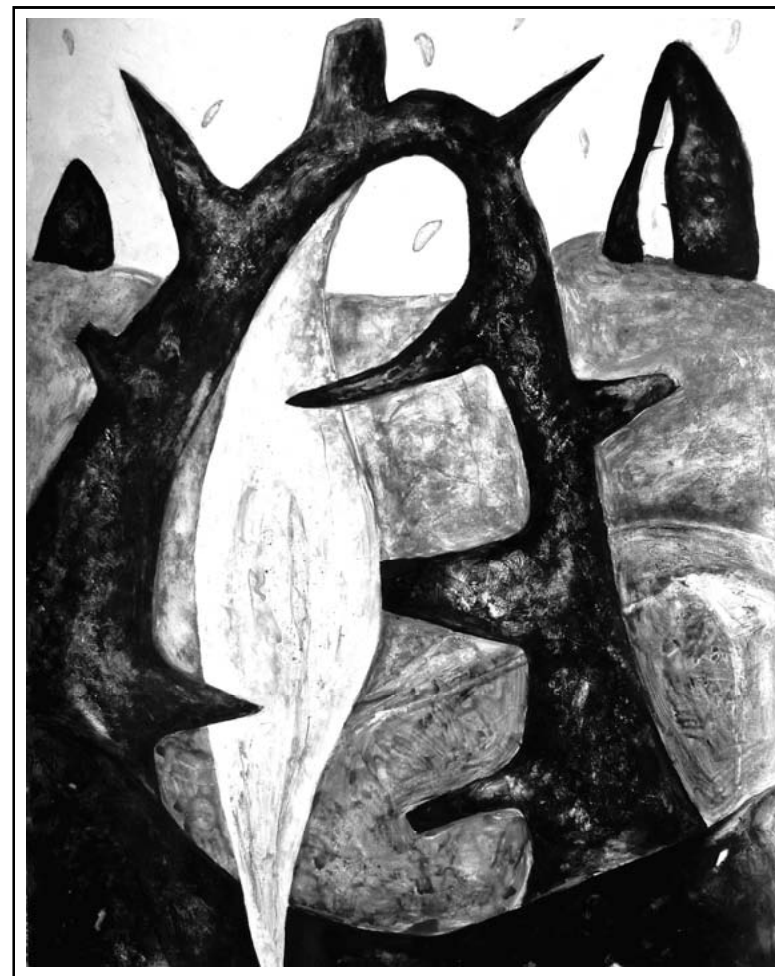
Ostatní
Typ 6800-6
Cena:
375,- Kč

ČERVENÁ

tvář a velikost nádoby předurčuje pro sběr především kancel. papírů a PET lahví
- hlavní rozměry (šxvxh): 320 x 570 x 320 mm

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Renáta Radová: „Podobenství o rozséváči I.“ /detail/, 2000 ●

Červen 2007

Činy Hospodinovy jsou velké, vyhledávané všemi, kdo zálibu v nich našli.

Žalm 3,2

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

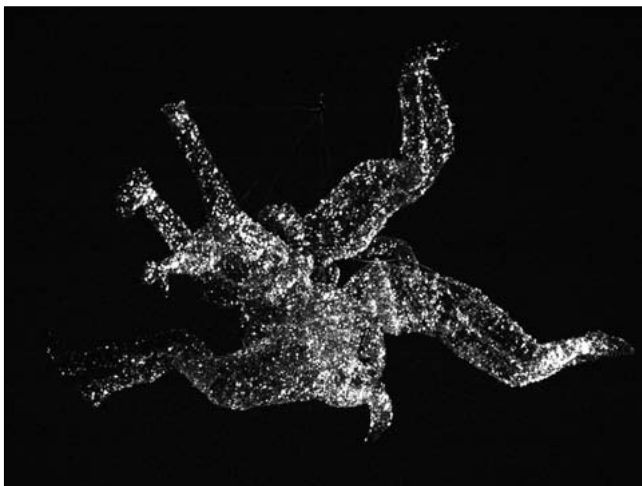
www.satellite1-416.com nebo www.zpravny.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulsá 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangelnet.cz; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

Milí přátelé

Otevřel jsem si Hesla JB a podíval se, jaký biblický text byl vylosován na srpen. „Od východu slunce až po západ chváleno buď jméno Hospodina.“ (Ž 113,3) Moc se mi tento verš zalíbil – je jako dělaný přesně na místo, na kterém jsem jej našel – doprostřed prázdnin a v mnoha případech

dovolených, které mají před sebou naše děti a vnoučata, ale ti mnozí z nás. Doprostřed doby letních měsíců, kdy se městské sbory – a mezi nimi i ten náš – nadechnou a jakoby se promění. Nezmizí, to v žádném případě. Oni se rozprostrou „od východu slunce až na západ“. Já vím, že v případě našeho sboru se tak stává jaksi průběžně – Březinovi v Kanadě, Jelínkovi si odskočili do JAR, Jungwirthovi k Los Angeles, mnozí začínají odjíždět na víkendy. Ale to je jen takové chvění, příprava. V letních měsících se proměna dokoná.

A jakoby nám žalmista věnoval slovo na cestu: „Od východu slunce až po západ chváleno buď jméno Hospodina.“ To, co se smíme dozvídat a prožívat v chvatu a běhu školního roku, v pravidelném rytmu i sborového života, najednou vnímáme v nových situacích a často v jiné perspektivě. Jsou nám otevírány oči pro nové okamžiky, pro nové lidi, pro nový úhel pohledu na dar stvoření. A my se smíme těšit, my se smíme divit, smíme se radovat a chválit, děkovat za všechno, co nám Pán Bůh dává a kudy nás vodí na svých cestách.

A tak v letních měsících, uprostřed mnohého putování a často až „stěhování národů“, jsme i my a naše proměněné sborové společenství součástí té veliké žalmistovy výzvy: „Od východu slunce až po západ chváleno buď jméno Hospodina.“

Jiří Ort

O některých osobnostech v našem sboru – 2

Druhou osobností, kterou bych chtěl členům našeho sboru připomenout, je hudební skladatel **Svatopluk Havelka**. Narodil se 2. května 1925 ve Vrbici ve Slezsku. Vystudoval skladbu a hudební vědu. Po krátkém působení v ostravském rozhlasu a u Armádního uměleckého souboru se věnoval od roku 1954 už výhradně jen hudební kompozici. V roce 1990 byl pak jmenován profesorem skladby na hudební fakultě AMU, kde působil do roku 2002. Řadí se k největším tvůrcům české hudby druhé poloviny 20. století. Uvedu jen některé tituly z jeho tvorby – kantáta Chvála světla, symfonická fantazie pro orchestr Hommage á Hieronymus Bosch, Percussionata pro bicí nástroje... Od 80. let pak následují skladby s duchovním zaměřením, kde je jasně patrný Havelkův příklon k základním křesťanským hodnotám. Je to například Tichá radost pro sólovou violu, Profeteia pro dětský sbor, orchestr a varhany na biblické texty, Parénéze – písně na řecké texty epištol, skladba Agapé je láska na text 1.listu apoštola Pavla Korintským, některé další komorní kompozice nebo rozměrné oratorium Jeroným Pražský, za které obdržel státní cenu. Jedním z vrcholů jeho tvorby z 90. let je velké symfonické dílo s duchovním námětem a s názvem Znamení času, které v roce 1997 uvedla Česká filharmonie. Havelkova hudba inspirovaná Biblií vyjadřuje podle jeho slov nadějně očekávání nového příchodu Ježíše Krista. „Jsem přesvědčen, že hudba může mluvit i o tak náročném tématu,“ řekl skladatel. Vedle toho je třeba ještě poznamenat, že další významnou kapitolou v Havelkově tvorbě je filmová hudba. Jedná se asi o 70 celovečerních a 150 krátkých filmů.

Bratr Havelka přišel do našeho sboru v polovině 70. let, stal se pravidelným účastníkem našich shromáždění. Jako profesionální hudebník se zařadil také mezi sborové varhaníky. V zápise ze schůze staršovstva z 13. 11. 1978 je poznámka, že 27. listopadu bude pokračování přednášek bratra Havelky o hudbě na schůzce třicátníků. Koncem roku 1978 byl zvolen do staršovstva sboru, kde setrval asi do roku 1982. O několik let později, kdy i naším sborem procházela vlna letničního hnutí, odešel do vznikajícího Křesťanského společenství. Můžeme se snad domnívat, že i jeho účast na životě našeho sboru, naše společenství a působení tehdejšího duchovního, bratra Michaela Otřísala, ovlivňovalo v určité době jeho soustředění na skladbu s duchovním zaměřením.

Emil Veber

Co nového ve Středisku* aneb mám pro vás 2 zprávy

Mám pro vás 2 zprávy – jednu dobrou a jednu špatnou – kterou chcete slyšet dřív? Že nevíte? Tak začnu tou dobrou (alespoň já jsem přesvědčena, že to dobrá zpráva je).

1. ledna 2007 vstoupilo naše Středisko do 15. roku své samostatné činnosti (konkrétní práce trvá ještě o 4 roky déle). Po celou dobu poskytuje své služby lidem s různým stupněm zrakového postižení. Možná – zvenku viděno – trochu jednotvárně, bez velkých změn (i když i těch by se dala najít řada), ale pravidelně a věrně s pokud možno konkrétním zaměřením na jednotlivé uživatele. Chce být nyní i do budoucna jakousi jistotou pro všechny, kteří mají o jeho služby zájem.

Středisko chce být do budoucna

Nový zákon o sociální pomoci, který platí od začátku tohoto kalendářního roku přinesl řadu změn jak pro uživatele, tak pro poskytovatele sociálních služeb. Pokud se poskytovatelů týká, jde o určité změny ve financování ze státních prostředků. Na tyto prostředky ovšem může dosáhnout pouze zařízení, které projde registrací a následnými opakovanými kontrolami. Jak z naší strany, tak ze strany vedení Diakonie jsou však obavy, že naše Středisko z důvodu svého zaměření registrací ani kontrolami neprojde a tím bude uzavřena i cesta k financím pro sociální organizace. A tato existenciální nejistota je tou druhou – špatnou – zprávou, o kterou jsem se s Vámi chtěla dnes podělit.

Ale mám pro Vás ještě zprávu třetí – tu nejlepší. Stále ještě nejsme na konci. Stále ještě zůstává naděje. A tak se nejen snažíme intenzivněji shánět finanční prostředky (dary, benefiční koncerty apod), ale připravujeme také žádost o registraci a současně hledáme i jiné cesty a možnosti jak práci Střediska udržet. A věříme, že cesta je pro nás připravena.

Jana Červeňáková – ředitelka

*rozuměj: Diakonie ČCE – Středisko pro zrakově postižené

Senioři všech rodin, spojte se!

Květnovým setkáním našich seniorů s poutavým a hluboce informovaným výkladem bratra **Michaela Otrísala** o mediální síle a slabostech televizního vysílání jsme zakončili náš cyklus 2006/2007. A teď tedy vstupujeme do prázdninového období, které je časově podstatně rozlehlejší, než je tomu u našich vnoučat. Ale POZOR, pokračování je v dohledu!

Ten rok, který je za námi, byl přece docela pěkný. Začali jsme setkáním v Horoušánkách u **Jelínků**, které jsme ukončili kolem praskajícího ohně mile prohřívajícího naše křehké kosti. V říjnu jsme se vrátili k osobnosti **Přemysla Pittra** a o měsíc později nám sestra **Jarmila Radová** předvedla méně známé, ale vzácné stavební památky v naší republice, některé kvalitně restaurované, jiné pak lehkomyšlně zanedbané. Prosincové setkání bylo tradičně adventní a mělo vlastně své volné pokračování i v lednu, kdy nám zajímavě vyprávěla sestra **Varvara Jechová** o slavení Vánoc v Uzbekistánu.

V měsíci únoru jsme pookřáli v přítomnosti mládí, když nás **Hanka Jelínková** seznamovala se svou roční pedagogickou a sociální prací v Holandsku, v městečku Drachten. Na dalším setkání byl přítomen emeritní synodní senior bratr **Pavel Smetana** s podrobným výkladem o české evangelické emigraci, zvláště o vzniku a životě sboru zelóvského, kde má také rodina bratra Smetany své předky. Knihu historičky Štěříkové o Zelóvě máme nyní v naší sborové knihovně. Horský nezmar bratr **Jan Boček** nám v dubnu zavzpomínal na blouďení horami v Jižní Americe a celý cyklus byl zakončen, jak jsem uvedl nahore, bratrem Michaelem.

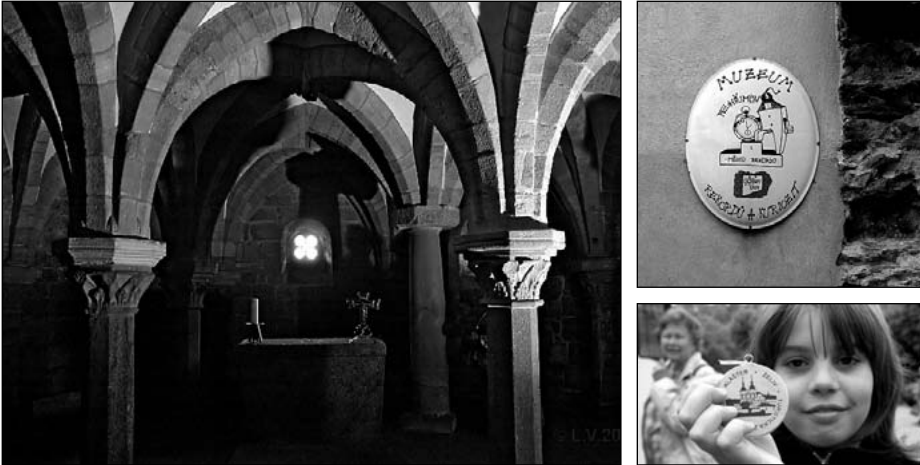
Tomuto krátkému přehledu našich setkání jsem dal titul, který je variací na známé bojové heslo, abych vás znovu naléhavě pozval dohromady i s mladšími důchodci nově vznikajícími, kteří dělají vrásky demografům. Přijďte všichni dále vytvářet a zdokonalovat náš vzácný kruh.

—
Příští ročník začneme jak jinak než ve čtvrtek 20. 9. 2007 díky opětovně velkorysé nabídce naší sestry Magdy Jelínkové zase v Horoušánkách.
—

Snad se nám nepodaří znovu upálit brejle naší kurátorky. Pokusíme se však o setkání s krásou slova, vykutanou z nejhlubšího nitra lidí obdarovaných.

Srdečně Váš Joel

Vršovice tour 2007 (2.6. 2007)

Tentokrát to byla tour rekordní – jelo se až do Třebíče, která je zatím nejdále z cílů vršovického sborového výletu. Ráno jsme si říkali, že se nás moc nesešlo, ale v sedm se už autobus spolehlivě naplnil. Vyjeli jsme za nepříliš slunečného, ale příjemného počasí. Naše první zastávka byl klášter v Želivě. Bylo tam hezky, k vidění bylo mnoho věcí – např. unikátní červené šedesát let staré knězovy ponožky, které kněz nosil (nosí???) 6× ročně – exponát, který nevidíte nikde jinde – , asi pět lebek (jedna pod křížem bez dolní čelisti byla zlatá!), nádherný původní nábytek v sakristii (kvůli nábytku se tam nevětrá – ale vzduch byl dobrý), jídelnu, která se používá při významných příležitostech (např. při návštěvě pana prezidenta Klause), asi dvě (naštěstí) neotevřené hrobky, spoustu zlata, pěkných stropů, obrazů a pak byly zajímavé zřejmě i záchody, kvůli jejichž návštěvě se trochu opozdila prohlídka :-). Mně ale trochu kazila dojem průvodkyně, které nebylo moc rozumět. Bylo tam občerstvení (v kterém se prodávaly lístky – zřejmě obchodní tah), takže se někteří pěkně najedli. Já s Viktorou jsme odešli s ještě další kořistí – turistickou známku (prodávaly se v jiném občerstvení – takže trend?).

V autobuse jsme si udělali první svačinku a jelo se na další zastávku – do Muzea kuriozit, Zlatých českých ručiček či do v České republice již ojediněle mléčné jídelny v hádejte jakém městě? No v Pelhřimově, samozřejmě. Každý si ale mohl vybrat jenom jedno ze dvou muzeí, poněvadž obě by se nestihly. Já

le v Katakombách, kde je otištěna zpráva ČTK, která vzešla z tiskové konference synodu.

A co mě mrzí? Že se více nediskutovalo o návrzích, které předložila jedna z pracovních skupin, která se zabývala manželstvím. Že se více nemluvilo o etickém kodexu faráře, o supervizi farářů a celkově o „sociální práci“ s faráři. Ale třeba to chce čas, více vysvětlování a pochopení návrhu.

Miki Erdinger

Červnový recept na prázdniny

Čas utíká a tak mám už zase za úkol napsat příspěvek do sborového dopisu. Tentokrát jsem s povděkem přijala další podnět od Jiřinky Veberové. Jednou mi před bohoslužbami dala do ruky obálku, ve které byl lísteček s novým receptem. A tak vám ho předávám, dnes bez mnoha slov na úvod. Napadá mě jen, že by se recept dal dobře využít pro zpestření různých zeleninových mís a salátů, které patří k letnímu jídelníčku.

Takže tady je recept na plněná vejce:

Uvaříme kupř. 16 vajec na tvrdo. Necháme dobře vychladnout. vejce oloupe-me, překrojíme na půl a oddělíme žloutky od bílků. Zakulacené špičky půlek opatrně zarovnáme seříznutím.

Náplň: Žloutky utřeme cca s 5 dkg másla, přidáme sůl, nepatrně pepře a rozemeleme (nebo hodně jemně nasekáme) 5 dkg Herkules a 5 dkg šunky. Odříznuté špičky bílků jemně rozsekáme a přidáme ještě 10 cm z tuby vytlačené sardelové pasty. Celou směs i s utřenými žloutky dobře promícháme a lžičkou vykrajujeme přiměřeně velké kuličky a posazujeme je do rozpůlených bílků.

Marie Ortová

Recepty předávejte sestře Marii Ortové – buď osobně (v kostele) nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz). Děkujeme.

Můj první synod

Seběhlo se to celkem rychle. Přestože již dostávám od Jirky Orta pozvánky na třicátníky, církev mě asi stále vnímá jako mládež :, neboť jsem byl celocírkevní poradou mládeže zvolen jako zástupce mládeže na synod. Schůzování mi nevdá a synod je velmi zajímavá zkušenost a především šance něco v církvi ovlivnit. Poradci za mládež jsou na rozdíl od ostatních synodálů voleni na dva roky – tedy na dvě zasedání synodu). Zvolen jsem byl spolu s Karlem Matějkou (sbor Praha-Jižní město) a Janou Shánělovou (východomoravský seniorát). Hlas máme sice jen poradní, tedy nemůžeme hlasovat, ale navrhnout a diskutovat můžeme dle své libosti a v časovém limitu 5 minut. (Stejně jako ostatní synodálové.)

Synod je velký shluk členů naší církve, farářů, laiků, synodní rady, poradců z řad mládeže, Diakonie, studentů ETF a pomocníků z řad ÚCK. Jednání připomíná zasedání parlamentu. Jedná se přesně podle řádu, každý má své místo, zapisovatelé zapisují, kolem je spousta pomocníků, každý se hlásí do diskuze a člověk má pocit, kam se ztratila ta farářská ležérnost, kterou mnozí známe. Snad jen oproti parlamentu je zde méně urážek, zákulisních jednání, kravat, novinářů a levného občerstvení.

A co mě na letošním synodu zaujalo, nebo mi připadlo důležité? Že byl klidný, nikdo se nehádal a neosočoval. Byl věcný a jednání se neprotahovalo, ba dokonce se vše stihlo tak, že sobotní večer již nebylo třeba jednat. Je škoda, že neprošlo (byť těsně), aby hlasovací právo měli členové sboru od 15ti let. Dále nebyla schválena liberalizace personálního fondu – za což jsem celkem rád. (O co se jedná se v případně zájmu ptejte třeba Magdy Jelínkové, neboť vysvětlit v jedné větě to prostě nejde.) K mé radosti byla zřízena další místa seniorátních farářů pro mládež. A to v pražském, chrudimském a moravskoslezském seniorátu.

Největším mým milým překvapením byly podklady k hlavnímu tématu synodu, kterým bylo manželství. Osobně jsem čekal puritánské názory, odsuzující názory na ty, kteří žijí jinak než v sezdaném heterogenním manželství a další názory, se kterými bych hluboce nesouhlasil. Ale jaké bylo mé překvapení, že až na jediný příspěvek v diskusi, se jak připravené dokumenty, tak diskutující snažili o pochopení, pomoc a toleranci. Více k tomuto tématu naleznete dá-

byl v Muzeu kuriozit. K vidění byly věci nevidané – obrovský spacák, košile, oblečení z knoflíků, různé silácké rekordy (fotografie), hrad ze dřevků (z dálky jako z krabiček od zápalek – vzpomínka na Rychlé šípy), sochy ze dřeva vyráběné motorovou pilou a různé jiné věci... Poté si většina lidí zašla do mléčné jídelny – i my tam byli, ale nic jsme si nekoupili.

Po cestě do Třebíče většina lidí v autobuse poobědvala (máma udělala opravdu dobré řízky :-)), jelikož už bylo po dvanácté a to je na oběd ten nejlepší čas. V Třebíči jsme navštívili baziliku, která byla opravdu pěkná a i průvodkyně uměla mluvit – jenže jí nebylo rozumět kvůli akustice – ale to bylo pouze v hlavní lodi. Celá bazilika byla z místní žuly a jelikož měl každý občan Třebíče nějak přispět, tak na každý ten kvádr který rodina dala udělali svoji značku – takže jich je na stěně habaděj. Celé to bylo takové šedo-bílé, až na oltář, který byl pozlacený a pochází z roku 1930 (získal i prestižní ceny) – mně osobně tam moc nesešel. Poté jsme sešli do sklepení, kde bylo hodně sloupů, všechny původní, až na jeden, který byl uražen, když byl v bazilice pivovar (za účelem lepšího válení sudů:-)).

Ta bazilika má i svojí pověst o pokladu (Ježíš ze zlata a 12 učedníků ze stříbra), který se má ukrývat v chodbě zavalené vinou podzemní vody. Škoda :-(. Navštívili jsme i židovské město – synagogu, židovský hřbitov. Bylo to moc hezké.

Další zastávka byla Polná – město známé především Hilsneriádou – případ Hilsner. Tam jsme navštívili hezkou malou synagogu s malbami žáků jedné školy a výstavou o případu Hilsner.

Po hezky užitém dni jsme se vrátili ze sborového výletu, jehož cíle vybral Luboš Venců, takže mu děkuji. Skoro všude měli turistické známky, takže jsme přivezli čtyři.

Daniel Ort, foto: Luboš Venců

Den dovolené u vody

Ráda bych vám vyprávěla o tom, jak jsem zažila před léty o dovolené neobvyklou návštěvu jednoho zvířecího zařízení, ale nebylo to, prosím, zoo!

Vypravili jsme se do Harderwijk, města v Holandsku, podívat se na přestavení delfínů. Našli jsem (táta, máma a dítě) snadno budovu s názvem „delfinárium“ a koupili si vstupenky, které nebyly nikterak levné, ale zato jsme zdarma ke každé vstupence dostali igelitovou pláštěnku, čemuž jsme se napřed podívali, ale později vše pochopili.

V delfináriu je ohromný půlkruhový bazén a kolem sedadla zvyšující se směrem dozadu, jak to bývá u nás v kinech. Sál se zcela naplnil, turistů i místních plno. Někdo zapískal na píšťalu a představení začalo. Do bazénu vplulo šest krásných, velkých delfínů, propluli sem a tam jakoby se chtěli představit. Když se vraceli, už to neměli tak jednoduché, museli se seřadit od největšího po nejmenšího a přeskočit nastavenou tyč. Bylo to už hračka a zdálo se, že i zábava. Tyč se posunovala stále výš a výš. Když už skákali z velké výšky a plác! zpět do vody, hned jsme věděli, proč máme ty pláštěnky. Potom byla napjata síť a delfíni, rozdělení na tři a tři hráli s míčem něco jako volejbal. Hubičkou odpalovali míč přes síť nebo si nahrávali; aby míč padl do vody, bylo dovoleno. Tak hra skončila nerozhodně za velkého vriskání a cákání, obě strany se snažily a delfíni se pořád usmívali, jak je jejich zvykem. Za odměnu, že tak krásně hráli, dostal každý rybičku.

Pak cvičitel hodil do vody hrst barevných kroužků. Kdo víc najde a přinese cvičiteli – vyhrává. Nedovedete si představit, s jakou radostí a nadše-

ním hledali a kroužky přinášeli. Mezi delfíny byl nejšikovnější Pepi, kterého často volali. Pepi také měl za úkol vytrhnout z úst svému cvičiteli rybičku, kterou měl cvičitel v puse v předklonu vysoko nad bazénem, kam ho vyvezl jakýsi výtah. Na zapískání Pepi připlul, vymrštil se do výšky a rybičku svému pánu vyškubl z úst a samozřejmě hned „zbaštil“. Tento výstup se opakoval celkem 3x a já pokaždé měla strach, aby omylem místo rybičky neutřhl Pepi cvičiteli nos.

Velký potlesk sklidil Pepi, když mu přivázali k ocasní ploutvi malou lodičku a na ni posadili pejska. Malého, vyděšeného, celý se klepal strachy a žalostně kňoural. Zbytečně. Delfín Pepi věděl, že vozí po vodě drobného ustrašeného

tvorečka, proto plul pomalu a opatrně, aby lodičku nepřevrátil. Dobře to dopadlo. Diváci tleskali a tleskali.

Nezapomenutelný byl „koncert“. Na zapísknutí připluli všichni delfíni do půlkruhu, na břehu s taktovkou stál jejich dirigent. Hůlkou dal znamení, kdy zpěv začíná. Tedy zpěv! Bylo to vriskání, pištění, bručení, vrzání, občas to kvákalo jako žáby, občas to kdákalo jako slepice. Něco, co se nedá napodobit. Taktovka lítala nahoru a dolů, obecenstvo se upřímně smálo, tleskalo a bavilo se.

Spokojeni a v dobré náladě jsme odcházeli domů, i když trochu mokří. Ten večer, než jsme šli spát, jsme se modlili: Děkujeme ti, Bože náš všemohoucí za krásný a zajímavý den dovolené. Opět jsme se mohli obdivovat tvému dílu, živočichům, kterým jsi dal schopnost mnohému se naučit.

Eva Postřiháčová